Mindeqvad

om

Skjøn Signild, Dalkongens Datter
af Orkedal i Norge, og Prinds Tjolmor
af Skotland.

Af

Haste.

En Vandrer gik en riimtaaget Nat
Blandt Dovres de granrige Høie,
Da saae han langt borte at glimte saa mat
Et Lys med det speidende Øie, —
Did bøied' han møisomt sin stirrende Vei,
Men ak, af en Hytte fremskimted det ei,
En Høi det saa skummelt oplyste,
At Vandrerens Inderste gyste. —

Han læned' sig tungt paa den bugnende Stav,
Og høit slog det frygtende Hjerte.
Da saae han en Skygge omsvæve den Grav,
Og hørte et Skrig som af Smerte;
Han lytted', det ralled' og klart han forstod:
„O Gudlaug, o Fader! hvor martrer dit Blod,
Ei Signild forband i din Harme,
Forband ei, forband ei mig Arme."

Med vaklende Knæ han fandt dobbelt saa mørk,
Den Nat som hans Vandring forsinked';
Snart saae han til Lyset, gik frem i sin Ork
Og irred dog did hvor det blinked',
Til seendrægtig Morgen bag Sverrig oprandt,
Og stivfrosne Vandrer en Fjeldbonde fandt,
Som bød ham sin gjæstmilde Hytte,
For Hunger og Kulde beskytte.

E. Dit Øiem er alt udtømt, men Gudlaug er din,
Min, min maae den Aongemee vare.
Tal Trøet, er Norges Aalfyrie min?
Eig: „Tjolmor, dit Navn skal hun bære."
G. Seg fvarger, Prinds Tjolmor, ved Spir og ved
Qvæd:
Ved Gudernes Andybed din Tronning hun er.
Ser Asgaard og Jerden skal falde
Ser Gudlaug fit Ord skal gjentalde.

Nu vaagned' hun mat mellem iiskolde Sved,
Kun enkelte Taarer nedfløde,
Ulige slog Hjertet, med Døden hun stred,
Og iilte den lynsnart imøde.
Vild søgte hun Høien, hvor Faderen laae,
Og tumlende fandt den og knælte derpaa;
Med inderlig Veemod og Smerte,
Udgjød hun det bristende Hjerte.
Kom see mine Taarer, snart Kilden er tom,
See Fader din Morderskes Taarer.
Ha, snart lad dem sove om Døden nu kom,
O band ei den værste blandt Daarer.
O Gudlaug, o Fader, du var mig saa god,
Hvor strømmer, hvor ryger, hvor martrer dit Blod,
Ei Signild forband i din Harme,
Forband ei, forband ei mig Arme.
Som Hvirvelvind rasler i Hæsselers Top,
Naar Vintren hvert Blad den afførte,
Saa hæs steeg den lige fra Gravhøien op,
Og Livet med Klagen ophørte.
Tidt lysnede Høien for Vandrerens Fod,
Og ofte hans Øre det Veeraab forstod.
De Sukke, forband ei mig Arme.
Forband ei, forband ei mig Arme.
Her endte den Gamle, og Vandreren tav,
Det underlig krøb om hans Hjerte,
Ham fyldte kun Tanken om Dalkongens Grav,
Og Veemod ved Datterens Smerte.
Saa vier en ædel skjøndt sildig og tidt,
En lønnende Taare for det de har lidt,
Det Haab os den Bedskhed forsøde,
At kold man vort Hjerte seer bløde.
I Blide, vor Lykke, vor Stolthed, vor Lyst,
Uskyldige sorgløse Piger;
O skjænker den Piinte en Taare til Trøst,
Og tænker ved Sukket som stiger.
For Eder istemtes om Signild min Sang,
O lad den advare, o maatte dens Klang:
Dog naae til uvarsomme Hjerte,
O! maatte den rædde fra Smerte.

Christiania. Trykt og tilkjøbs hos Fr. T. Steen.

Om Freia, naar Tøin med taagende Harm,
Ved Bry fom af Himmelens Torden,
Ubiraffer mod Jetter fin brøbende Arm,
Saa Blodhave Fryde paa Jorden.
Om Freia da venlig, umaleig Fjøn,
Utmærkig ynbig, felv Alfaders Søn,
Ved Aorbnerens Skrøbe at bøie,
Ved Arvfen i feierpantbe Sie.

Saa famleb Fjøn Signild, Fjønbt gikpende bleeg,
Ni Skibeb i Tro og i Mine.
Seg tom ei, o Faber! bit Bub jeg unbveeg,
Det falbte til Nafkronbfte Hjine.
Hvi Tagen alt bøibte, alt Øefjen var røb,
Da varmede Øjeboen hans Hjerne,
Og Signilds Øeromuelse var hjam faa leb,
Ihi lovte den Aonge saa gjerne,
Ihi lovte den Aonge saa gjerne.
Ihi fuftende Hjanbfer, og ædel og Fjøn;
Og Hjinbfen var vælbig og Fortjongens Søn,
Ei Gudlaug er ene i dit Øiige.
Nt Øiøben opvarmeb' hans Hjerne.

E, Faere, hvi lofter en ajæbering Stunb,
Hvi lofter da Øigbom og Ihroner,
Det vigtaffe Tro af ærvarbige Øiund;
Det tommende Øeemob ei fover,
Nt frygtelig Øeforagt, og finigende Harm,
Og Fjærende Øiarter i angrefulb Øarm,
Og Øiyrben og blobige Taarer!
Hjenglatbte be rufende Taarer.

Fjøn Signild fig flogelig vibfte at tee,
Fjønbt Hjrinbfen det anfteb' med Smerte,
Fjønbt falbet ben Øjften, hun ei lob fig fee,
Øjen unbveeg med fjælbende Hjerte.
Øjob Øaften gik Hjrinbfen til Fjibene bort,
Og Faberen lov, men hans Stummer var fort.
Snart lob hun til Signild fin Zebe,
Og talte med ømmelig Øreebe.

Hvi tom bu ei Datter, hvi fveg bu mit Øub,
Seg Gudlaug, jeg, jeg lob big falbe!
En Hyrfte faa mægtig, big anfter til Ørub,
Det Øuffe jeg lob mig befalbe;
Ihi lovte jeg Signild til Fortjongens Søn,
Ihi Øan aver en Aronc, er ædel og Fjøn.
Hvi fvoer jeg, hin, hin er min Hjige,
Hun dele, hun prybe dit Øiige.

VIDENSK. SELSKABS BIBLIOTEK

V box 30:893